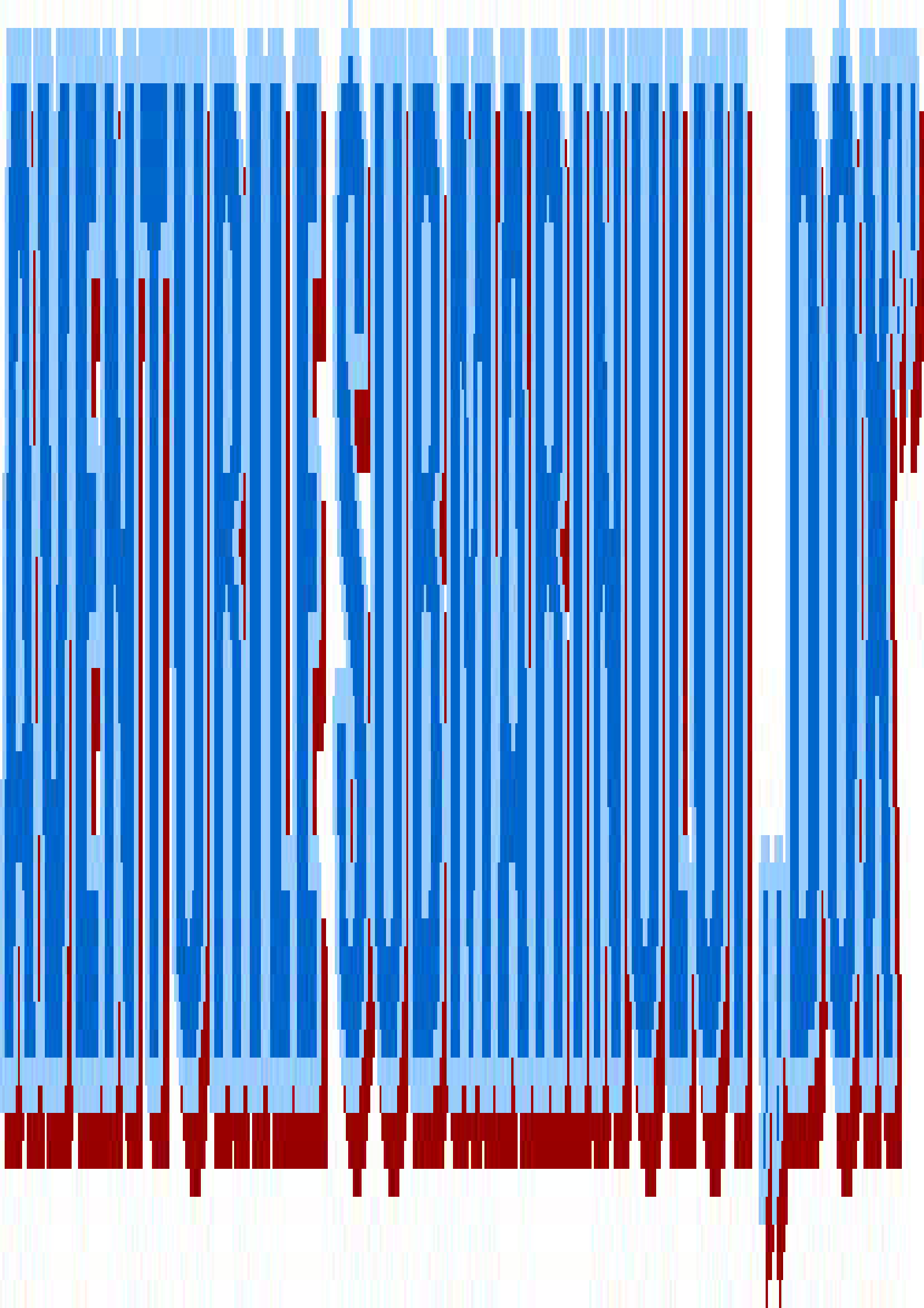
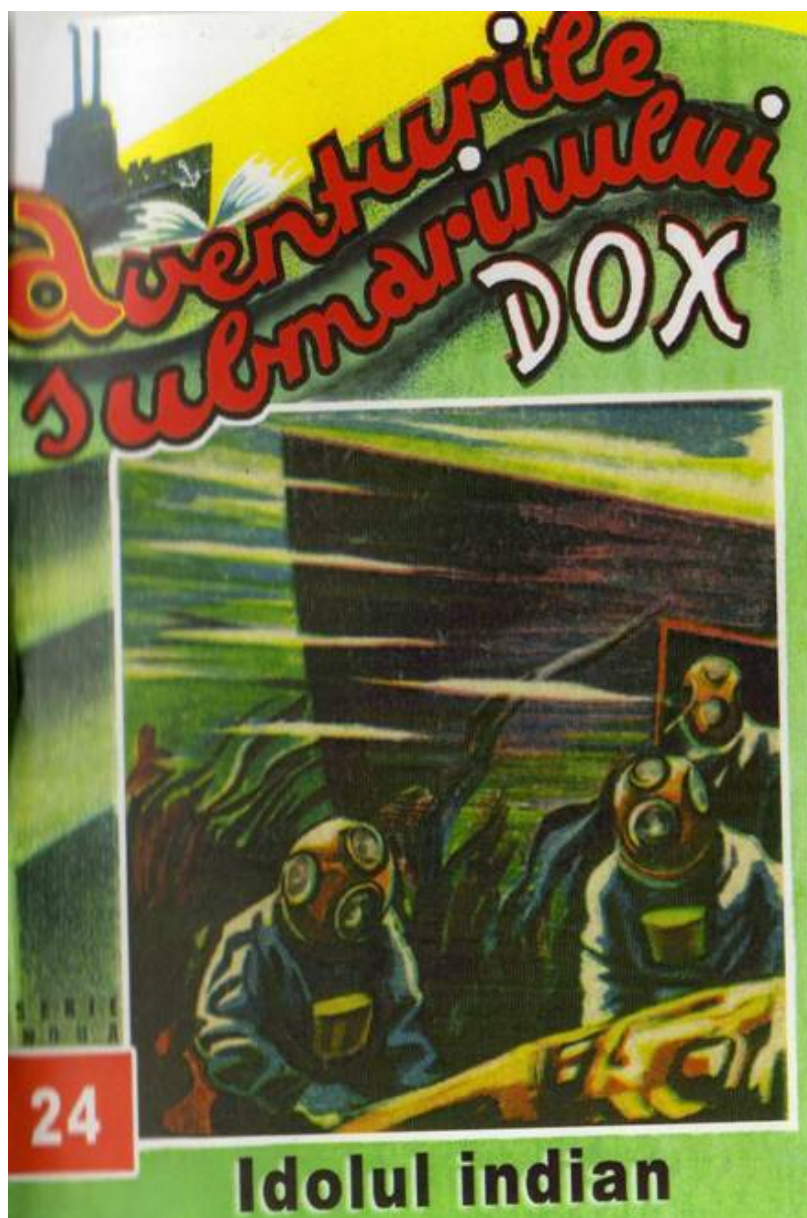






**AVENTURILE
SUBMARINULUI DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

**IDOLUL
INDIAN**



EDITURA Iq.Hertz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE :

- | | |
|---------------------------------|-------------------------------------|
| 1. Grozăviile mărilor. | 11. Profesorul Barner. |
| 2. Răzbunarea lui Satan. | 12. Castelul din Mare. |
| 3. Lupta prințului Ando. | 13. Taina Chinezului |
| 4. Sticla plutitoare. | 14. Jonca enigmatică. |
| 5. În ghiarele primejdiei. | 15. Monstrul sfânt. |
| 6. Pe urmele corăbiei negre. | 16. Satul groazei. |
| 7. Printre vânătorii de capete. | 17. Demonul fluviului. |
| 8. Căpitanul Henry. | 18. Descoperirea doctorului Jellot, |
| 9. Insula cu stafii. | 19. Pirații crucii, |
| 10. Epava misterioasă. | 20. Corabia - fantomă, |
| | 21. Călărețul valurilor. |
| | 22. Jonny din Sumatra |
| | 23. Rechinul uriaș. |
| | 24. Idolul Indian. |

**Fiecare volum cuprinde o povestire
complectă**

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE « DOX » SUBMARINULUI

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broșuri de 64 pagini, în condițiuni tehnice ireproșabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”



De H. WARREN

Nr. 24

IDOLUL INDIAN

Traducerea LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să

descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.

UN MUSAFIR NEPOFTIT

TRECUSE O SAPTAMANA, de când cu întâmplarea aceea primejdioasă, când George încercase să prindă rechinul acela uriaș. În vremea asta, inginerul Hagen controlase cu deamănuntul motoarele submarinului și adăugase între tancurile de balast mici cabine pentru scafandri.

Acum le era acestora cu puțință să coboare în apă, chiar când vasul nu era la suprafață, ceea ce putea fi de mare folos în unele împrejurări pentru cei de pe „Dox”.

Știm că George, Petre și Kard nu putuseră s-o facă până acum decât pe întuneric, ceea ce era cât se poate de primejdios pentru ei. De aci înainte le era foarte lesne să

se lase direct din submarin în apă fără să fie văzuți de cineva străin de ei.

Încercările se făcuseră în apa încercuită de stâncile înalte de coral din jurul „Insulei odihnei” și rezultatul era mai bun decât se așteptau ei. De abia acum submarinul era desăvârșit și îndrăzneții săi marinari puteau cuteza ceea ce nu cutezase încă nimeni până atunci.

În seara după ultima încercare care reușise pe deplin, căpitanul Farrow, George, Rindow, Brun, Hagen și doctorul Bertram stăteau cu toții la masă și sărbătoreau evenimentul.

— Am impresia că aș fi căpitanul Nemo cu submarinul său „Nautilus” pe care l-a descris cu atâta măiestrie Jules Verne, zise grav Farrow.

În copilăria mea citeam cu mare pasiune descrierea genialului scriitor și mi se părea ceva din cale afară de fantastic personajul pe care îl întrupez eu acum în carne și-n oase. Doresc numai ca acest „Nautilus” al meu să aducă foloase omenirii ca și până acum. De aceea, dragii mei camarazi, să bem în sănătatea lui.

Ciocniră paharele, serioși și gravi, apoi își încheiară seara aceea care însemna un eveniment important în viața lor.

În vinele acestor oameni clocotea un sânge neastâmpărat și fierbinte, altfel ca în ceilalți oameni obișnuiți. „Concediul” pe care și-l doriseră atâta vreme, începuse să-i plictisească și sufletul lor, dornic de noi aventuri și primejdii. Nu se simțea în elementul lor decât pe întinsul nesfârșit al mărilor zbuciumate de valuri.

Căpitanul Farrow le făgăduise că vor porni chiar a doua zi în larg. Deocamdată vor cutriera fără nici-o țință marea, în căutare de noi aventuri. Dar din clipa când George fusese scos din casa părintească, se părea că aventurile le ies de la sine înainte, nefiind nevoie să le mai caute ei. Așa se întâmplă și acum.

Nu trecuse nici-un ceas de când se culcaseră. George locuia sub același acoperământ cu tata! său. Casa doctorului, unde acesta își avea și colecțiile sale rare, se afla la vreo cincizeci de metri de a căpitanului. Alături de cea a doctorului, era clădirea cea mare în care locuiau Rindow, Brun și Hagen, apoi într-un mare semicerc locuințele celorlalți camarazi.

George se simțea foarte obosit. Toată după amiaza făcuse exerciții de scufundare însoțit de Kard.

Nimeni nu se gândea să pună vreo santinelă de pază la insulă, știind bine că nu fusese zărită până atunci de vreun alt ochi omenesc decât al celor cari locuiau pe ea.

Liniștit și fără grijă se culcase George în seara aceea. Se trezi însă cu un simțământ neplăcut. Era întunec beznă. De cu seară cerul se acoperise de nori groși și căpitanul prevestise că se va stârni o furtună grozavă, poate chiar un uragan. Si așa se și întâmplase.

Pe George îl deșteptaseră niște tunete grozave și răpăitul ploii care cădea cu furie.

Dar nu acest zgomot cunoscut îi atrase atenția, ci unul străin, care altuia i-ar fi scăpat poate. Lui însă nu-i scăpa nimic. Urechea îi era deprinsă să deosebească și cel mai ușor foșnet.

Se ridică în coate, dădu la o parte plasa care îl apăra de țăntări și puse mâna pe revolver. Nu distingea nimic prin întunec, dar auzi cum cineva își făcea de lucru la rețeaua de sârmă de la fereastră.

Apucă repede lampa de buzunar de pe măsută și-i îndreptă lumina într-acolo. Văzu atunci ceva, ce-l umplu de groază. Dintr-un chip de om, negru la față, sclipeau doi ochi zgâiți de spaimă. Era chipul unui om pe care se citea deslușit, că scăpase dintr-o mare primejdie și care nădăjduise, poate, că va găsi în casa aceasta un refugiu și pe care lumina aceea orbitoare îl zăpăcise de tot.

George înțelese imediat că arc dea face cu un Indian, îi întrebă pe șoptite în limba engleză:

— Spune repede ce vrei, altminteri trag!

— Sahib, răspunse un glas înăbușit, noi nu venim cu gânduri dușmănoase ci am nimerit aici din întâmplare. Suntem niște bieți naufragiați cari te rugăm să ne dai adăpost în casa ta. Fii sigur că n-o să te căiești.

Tânărul nu știa ce să facă. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls n-ar fi stat o clipă la îndoială să-l sloboadă un glonț în piept ca să-și avertizeze tovarășii, clar îl revenea un simțământ neînțeles despre care nu-și putea da seama. Pe urmă pricepu: privirea stăruitoare a acestor doi ochi mari negri îi paraliza parcă voința.

— Bine, vino înăuntru, dar încet ca și nu te simtă cineva, zise el. Spune-mi cum te pot ajuta.

Trupul mlădios al Indianului se strecură ca o umbra prin deschizătura îngustă a ferestrei. George nu-și lua ochii de la el, dar nu îi era cu puțință să ridice mâna în care ținea revolverul. Privirea ciudatului musafir îl

împiedeca să reacționeze. Gândurile i se încrucișau, însă cu înfrigurare în minte. Cum ajunsese omul acesta aici, pe „Insula odihnei” care nu putea fi zărită de pe mare, înconjurată cum era de un brâu de stânci? Un singur loc de trecere exista, și acela era tunelul din adâncul apei prin care se putea strecura numai ...

.....
.....

— Djehan, marele nostru preot a văzut pe zeu în vis și acesta i-a arătat calea ce avea de urmat. Sahib, mai mult nu mi-e îngăduit să-ți spun...

George știa că Indienii își au tainele lor, de aceea nu mai stăruia. Poate că prințul Ghasna i-ar fi putut da vreo lămurire, era însă încredințat că și acesta va păstra cu sfințenie tainele ciudatului său popor.

Oare se va bucura Indianul acesta, aruncat de valuri pe insula lor, când va afla că mai e aici unul din țara lui îndepărtată? Gândul acesta îi trecu fulgerător prin minte. Firește, nu știa din care colț al Indiei nemărginite era străinul, uitându-se însă mai bine la el, văzu că chipul are o culoare mai închisă decât a prințului care păstra și el trăsăturile caucaziene. Străinul trebuia să fie din sudul Indiei și nu avea nici-o legătură cu Ghasna a cărui obârșie era de la nord. Un simțimânt nelămurit îi făcu pe George să se uite țintă la Indian, când zise răspicat:

— Da, știu că India își are tainele ei pe cari noi, Europeanii, nu le cunoaștem, am vorbit adeseori despre acest lucru cu prințul Ghasna care e oaspele nostru aici pe insulă și care...

Tânărul își curmă brusc vorba, căci văzu chipul Indianului schimonosindu-se deodată ca sub stăpânirea unei furii grozave. Ochii îi luciră sinistru ca la o fiară de pradă.

— Prințul Ghasna, făcu Indianul, gâfâind, e aici? Si fiică-sa Sanja, nu e așa? O, ăsta e un semn trimis din cer. Îți mulțumesc, Sahib. pentru vestea asta. Voia Dumnezeuului nostru a fost ca furtuna să ma arunce pe insula voastră Am dat, în sfârșit, de omul ai cărui strămoși...

Tăcu ca când l-ar fi scăpat și-așa ceea ce n-ar fi trebuit să spună. Zbuciumul de pe chipul sau se potoli, sclipirea din privire i se stinse și cu glas liniștit urmă:

— Ai dreptate, Sahib, în țara noastră sunt taine pe care voi, străinii și cuceritorii cu sânge rece, nu le veți putea

dezlega niciodată. Așadar, prințul Ghasna se află pe insulă. Vreau sa vorbesc cu el. În care din casele astea locuiește?

Instinctiv, George simți că pe prinț îl amenința o mare primejdie, de asemenea și pe draga lui Sanja. Trebuia deci să întrebuințeze toate mijloacele ca să înlăture această primejdie. Știa bine că străinul ăsta avea o putere grozavă în ochii care îi paraliza mișcările; chiar și acum, când încercă să ridice revolverul.

Spiritul lui lucra însă cu și mai mare înfrigurare. Se gândea cam ce-ar putea face pentru a da prințului de veste ce-l așteaptă. Oare el nu era îndreptățit să culce la pământ cu un glonț pe străinul acela? Chiar dacă tovarășii săi pândesc în noapte ce se petrece aici în casa, împușcătura ar trezii pe cei de pe insula, cari văzând pe străini s-ar duce să-i spună prințului Ghasna ca indienii au pătruns pe insula și se pregătesc să-l omoare. Așa s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să miște brațul. Dar nu putea. Străinul părea că-i citise gândul. Un zâmbet flutura pe buzele lui subțiri, apoi zise cu glas potolit, care suna totuși amenințător :

— Sahib, vrei sa-l salvezi pe prinț, e in sa in zadar. Soarta lui e pecetluita. Dumnezeuul nostru ne-a îndrumat încoace; știa el ca tu ne vei ajuta și în același timp mai știa ca aici vom găsi pe acel om al cărui neam poarta toata vina. Tu, Sahib, vezi ca nu poți face nici-o mișcare, ca nu poți sa te folosești de arma pe care o ai în mina. Trebuie să ascuți de cuvintele mele fie ca vrei sau nu. Vei face totul ca sa găsești chipul zeului nostru , dar nu vei putea împiedica ca prințul să primească pedeapsa meritata de neamul lui. Între noi și prințul Ghasna exista o taina , taina pe care tu nu o vei dezlega niciodată. Scoase printre dinți un șuierat ușor și în clipa următoare doua trupuri subțiri se strecurară fără zgomot prin deschizătura dintre pervaz și rețeaua de sârma a ferestrei. Erau indienii, care în loc de alta îmbrăcăminte purtau doua șorțulețe dinainte.

George cunoștea câteva cuvinte din limba obișnuita hindusa, dar acum nu înțelese cuvintele pe care străinul le șoptea celorlalți doi. Când îi văzu în sa scoțând de la brâu, scoțând câte un pumnal ascuțit, pricepu ca li se dăduse ordin să omoare pe prințul Ghasna și pe fiica lui.

O spaima grozava puse stăpânire pe el. Sa nu poată face nimic sa salveze pe iubita lui si pe tatăl ei? Oare

avea însa indianul acesta atâta putere în privirile lui? Sudoarea îi şiroia pe frunte. Zadarnic se trudea să ridice mâna care ţinea revolverul, o simţea ca de plumb. Ce-ar fi să strige? Poate ca-l va auzi cineva. Deschisese gura, dar ochii Indianului aţintiră într-ai lui şi nu putu scoate un sunet .

— Sahib, nu ţi-e îngăduit să strigi, zise indianul, zâmbind. Nu poţi tu împiedeca soarta care e hărăzită prinţului. Simţămintele unui om, chiar când omul acela e chemat să-l ajute, nu sunt nimic fată de menirea pe care o avem noi. Trebui să ne ajuţi, Sahib, cu toată durerea pe care ţi-o va aduce moartea prinţului şi a fiicei sale.

George era cuprins de o spaimă pe care n-o simţise încă până acum. Nu numai ca nu putea face vreo mişcare şi pierduse stăpânirea pe voinţa lui proprie, dar ce i se părea şi mai de neînţeles era puterea aceia misterioasă a străinului de a-i ghici gândurile şi simţămintele. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că India ascunde atâtea taine.

Cum ar putea el înlătura soarta care-l aştepta pe prinţ? Cum să împiedece pe aceşti doi Indieni, cari se strecoară prin deschizătura ferestrei ca nişte umbre, să-şi îndeplinească menirea lor sângeroasă, dacă nu-şi recăpăta voinţa?

Iată că acum a dispărut şi cel de-al doilea Indian. Se duce să omoare pe Sanja... pe Sanja lui !

Ochii lui erau aţintiţi în ai Indianului ce dogoreau ca nişte cărbuni aprinşi. Încercă şi se descătuşeze de puterea lor magică dar în zadar. Voinţa aceea străină copleşea pe a sa.

Auzi deodată sunete ciudate sub fereastră: păreau un horcăit sinistru şi două trupuri căzură cu o bufnitură la pământ. George se înfioră. Să fi târât cei doi Indieni pe prinţ si pe Sanja până aici ţi să-l sugrume aproape sub ochii lui, ca să audă Indianul din camera că poruncile sale au fost executate?

Dar acesta păru şi el speriat de zgomotul pe care-l auzise. Întoarse repede capul spre fereastră. Când ochii aceia de foc nu-l mai ţinură sub puterea lor, George simţi deodată că e iar stăpân pe mişcările şi graiul său. Totuşi rămase pe loc şi nu scoase nici-un cuvânt. Ridică numai binişor mâna în care ţinea revolverul şi-l îndreptă spre Indian. Omul ăsta vroia să omoare pe Sanja şi pe tatăl ei,

era deci și dușmanul lui, deși nu-l văzuse niciodată până acum.

Când văzu că a reușit să țintească trupul Indianului, răsuflă ușurat. Era hotărât să tragă îndată ce acesta s-ar întoarce cu fața spre el. Ar fi doar un fel de legitimă apărare căci nu trebuie să se mai lase subjugat de privirile lui hipnotice. Cine știe dacă individul acesta misterios nu avea de gând să pună pe complicități săi să omoare pe toți de pe insulă?

Cu mare încordare aștepta George ce o să se mai întâmple. Parcă-i mai pierise frica aceea de adineauri, că Sanja era în primejdie. Presimțea că zgomotul de sub fereastra lui era în legătură cu Indienii aceștia străini: și apoi, presupunerea lui părea să se adevărească după neliniștea care îi cuprinsese pe acesta din cameră.

Vedea bine cum străinul nu cutează să se apropie de fereastră; băgă însă de seama cum vârî mâna sub haina lui largă de mătase și scoase o țevă scurtă și subțire care nu arăta să fie ceva primejdios și care făcu totuși pe George să se înfioare. Își aduse aminte de armele grozave ale Indienilor ca și ale altor popoare primitive, și bănuiește imediat că țeva aceea neînsemnată poate aduce moartea cea mai cumplită.

Și iarăși se auzi sub fereastră zgomotul acela de abia deslușit din fluieratul vântului și răpăitul ploaie. Numai un auz experimentat și fin îl putea prinde.

Indianul păru că-l aude și el, căci trupul lui subțire se încovoie încordat ca un arc și ridică la gură mâna în care ținea țeva.

— Otrava! își zise George.

Cu siguranță că Indianul vroia să se slujească de această armă perfidă ca să-și ucidă un dușman. Dar poate că erau complicități lui cari, după ce-și îndepliniseră menirea lor îngrozitoare, se întorceau acum să-i spună că Sanja și prințul Ghasna sunt morți.

La gândul acesta, George se simți cuprins de o ură grozavă împotriva Indianului și-i trebui o mare putere de stăpânire asupra lui însuși ca să nu descarce revolverul în străinul din fața lui. Deocamdată n-avea însă nici-un motiv s-o facă; de abia după ce îi va vedea pe ceilalți doi îndărăt, nu va mai sta un moment la îndoială.

Și într-adevăr, un chip cu ochii scânteietori apără în dreptul ferestrei. George, cuprins de o mânie sălbatecă, îndreptă revolverul într-acolo, crezând că e unul din

ucigașii Sanjei. Fu însă cât p-aci să scoată un strigăt de mirare când recunosc în chipul de la fereastră pe unul din servitorii prințului.

În aceeași clipă zări pe Indianul din camera lui apropiind țeava de buze. Fără să mai pregete o clipa, George apăsă pe trăgaci. Glonțul nimeri în plin. Capul Indianului se lasă cu o smucitură într-o parte. George zări apoi o săgeată, țâșnind din țeava de lemn și înfigându-se cu putere în pervazul ferestrei. În clipa următoare Indianul se prăbuși la pământ ca lovit de trăsnet. Glonțul lui George îi zdrobise crierii.

II.

LUPTE ÎNVERȘUNATE

SERVITORUL PRINȚULUI PIERI de la fereastră și în locul său apăru capul stăpânului său. Aruncă o privire îngrijorată asupra tânărului și zise, răsuflând ușurat:

— Bine că te văd teafăr, dragul meu. M-am speriat cât nu-ți închipui, când mi-a spus servitorul meu că valurile au aruncat aici pe insulă pe slujitorii primejdioși ai unui zeu grozav. Probabil că doi din ei aveau ordinul să se furișeze în casa unde dormeam eu și să ne omoare, pe mine și pe Sanja. Nu e așa că în vremea asta privirea aceluia care zace mort în casă îți paralizase orice mișcare și voință și nu puteai nici măcar grăi?

— Da, așa e, dragă prințe, răspunse George, mirat, și se dădu încet jos din pat. A, ăsta e tata, adăugă el, îndreptându-se spre ușă, în care se auzeau bătăi repetate.

Farrow intră, agitat, în cameră. Aruncă în treacăt o privire la mort apoi întrebă, uitându-se țintă la George:

— Ti s-a întâmplat ceva, dragul meu?

— Nu, tată, dar nu mi-a fost de fel plăcută situația în care m-am aflat, răspunse tânărul, răsuflând adânc. Nu puteam face o mișcare, nu puteam scoate un țipăt deși știam că doi Indieni, servitorii acestuia de colo se duceau să ucidă pe Sanja și pe prinț. Îți dai seama ce-am suferit?

— Povestește-ne, în liniște, băiatule, ce s-a petrecut, zise căpitanul, în vreme ce prințul sari și el înăuntru prin fereastră și se așeză astfel ca să acopere cu corpul său vederea mortului,

George istorisi amănunțit cele întâmplate. În timp ce povestea el, prințul făcu în două rânduri o mișcare cu mâna, întâia oară când aminti de zeitatea furată de pe insula Malaita și a doua oară când pomeni numele

Djehan. Totuși nu întrerupse nici cu un cuvânt povestirea tânărului. Numai când acesta sfârși, ridică încet capul și zise:

— George, ai pătruns o taină a Indienilor, veche de când e lumea și pentru care mulți, foarte mulți oameni și-au pierdut viața. Mi-e cu neputință să ți-o lămuresc, totuși trebuie să-ți spun că vei fi de-acum încolo pururi în primejdie de moarte, căci acest Djehan te va găsi chiar de te-ai ascunde în gaură de șarpe. A găsit el și idolul furat de vânătorii de capete, de pe vreo corabie comercială probabil.

E adevărat că există o dușmănie de moarte, veche de generații, între familia mea și a Djehanilor. Eu Însă știu să mă feresc, după cum ai putut să vezi. Mortul acesta e Thuga, unul dintre cei mai îndemânatici și primejdioși preoți ai Djehanilor. Îl cunosc de multa vreme. Dacă idolul ar fi ajuns în India sudică, ar fi izbucnit o revoltă grozavă. E mai bine că zace acum în fundul mării. Aflându-se în posesiunea idolului divinității lor, fanaticii ar fi căpătat credința că se pot dezrobi acum de stăpânirea Englezilor. Mare noroc că s-a pierdut statuia, mă tem însă că va ieși iar la iveală. Poate că s-au mai salvat și alții din naufragiu și știind locul unde a căzut idolul în apă vor porni cu un alt vas – secta e foarte bogată – în căutarea lui. Aș fi foarte mulțumit să știu statuia aici, pe insulă, unde ar fi în siguranță.

— Hm, mă îndoiesc dacă mai e atât de sigură insula, zise George. S-ar putea întâmpla ca vreo furtună să arunce iar un vas străin peste bariera de stânci și să fim descoperiți. De altminteri, eu cred că mai sunt și alți Indieni aici care s-au salvat din naufragiu. Până acum am văzut numai trei, dar pe ăștia i-am înlăturat din cale. Rămâne să cercetăm bine insula ca să vedem dacă nu s-au ascuns și alți membri de-ai sectei pe undeva. Cu nici-un preț nu putem îngădui să rămână vreunul din ei pe insulă căci indivizii ăștia vor încerca cu siguranță un atentat asupra prințului și a Sanjei. A, bine că mi-am adus aminte! Cum ai reușit, prințe, să prinzi de veste ce ți se pregătea?

— Dragă George, e și asta o taină de-a noastră. Presimțeam, bănuiam instinctiv că pe insulă se află dușmani de-ai noștri, dușmani înverșunați și din cale-afară de primejdioși. Am trimis atunci pe cel mal devotat

dintre servitorii mei afară din casă, să vadă ce e și acesta a dat peste cei doi ucigași. Oricât ai căuta să pătrunzi această taină, n-ai putea; un European nu poate înțelege aceste lucruri. Cred însă și eu, ca și dumneata, că mai sunt și alți Indieni pe insulă. Peste un ceas se va lumina de ziuă și putem face cercetări mai amănunțite. Voi însărcina cu asta și pe servitorii mei, cari sunt mai deprinși cu tertipurile și vicleșugurile acestor indivizi primejdioși decât camarazii dumneavoastră. Aș vrea din tot sufletul sa-i feresc de primejdii pe bieții oameni nevinovați.

— Noi, prințe, făcu George cu mândrie, am avut de-a face cu alții și mai grozavi ca ei și am scăpat teferi, după cum știi. Ne vom pricepe noi cum să-l biruim și pe ăștia, fii pe pace. Bine înțeles că vom lua cu toții parte la vânătoarea aceasta de oameni. Nu uita că sunteți oaspeții noștri și vă datorăm ocrotire. Suntem doar răspunzători de viața dumneavoastră atâta timp cât sunteți cu noi.

— Bine, fie! răspunse prințul Ghasna. Vă cunosc îndeajuns și știu că nu vă dați înapoi când e vorba de o primejdie, dar îți spun încă odată, dragă George: membrii acestei secte sunt mult mai cruzi ca vânătorii de capete.

— Ne-am convins și noi, interveni căpitanul Farrow, din faptul că au fost în stare să le ia acestora idolul.

— Dragul meu, adăugă el adresându-se fiului său, avem o grea misiune de îndeplinit, dacă, vrem să descoperim pe unde se vor fi ascuns acești nepoștiți primejdioși.

— Știu, tată, răspunse foarte calm tânărul, dar nu ne putem da înlături de la datoria noastră. Mă gândeam adineauri încă la ceva: ce-ar fi să încercăm să scoatem statueta sau statuia – ce va fi fiind – din mare? Știm pe unde a băntuit taifunul. Vasul Indienilor venea dinspre Malaita, așa că n-avem decât să ținem calea asta și fii sigur ca o vom găsi. După cum spunea adineauri prințul, ar fi poate mai bine să o avem aici pe insulă unde ar fi într-adevăr în siguranță. Doar nu băntuie în toate zilele astfel de furtuni ca sa arunce pe naufragiați peste brâul de stânci din jurul insulei noastre.

Farrow clătină capul și zise cam necăjit:

— Tot nu te-ai săturat de aventuri, George?. Nu-ți ajunge ce-ai pățit mai adineauri cu acest Thuga? Dar cum te cunosc eu pe tine, știu că nu mai ai astâmpăr când ți-ai

băgat ceva în cap. Voi da acum semnalul de alarmă ca să se adune toți de pe insula și să le lămurim că această vânătoare de oameni e ceva cât se poate de serios.

Ai dreptate, căpitane, așa trebuie să facem, adăugă prințul Ghasna. Voi da și eu oamenilor mei instrucțiuni speciale în privința asta. Spune, te rog, oamenilor dumitale să-și ia cu ei granate de mână, ne vor fi, cred, de mare folos. Repet însă cu insistență că aș prefera să lăsați în seama mea și a servitorilor mei răfuiala cu Indienii. Chibzuiește bine, căpitane.

— Nu, tată! protestă George, cu energie. Eu sunt acela care am fost atacat în primul rând de acești indivizi periculoși și vreau să fiu de față la prinderea lor. Și-apoi, trebuie neapărat să găsim idolul. Nu renunț pentru nimic în lume! Hai să dam de veste camarazilor noștri ca să știe și ei despre ce e vorba.

Prințul Ghasna înclină ușor capul, apoi sări sprinten prin deschizătura ferestrei și pieri în noapte.

Căpitanul rămase câteva momente pe gânduri, pe urmă dădu semnalul de adunare. După câteva minute, marinarii stăteau așezați militărește pe două rânduri. Farrow le povesti pe scurt ca i se întâmplase lui George, apoi îi întreba, după obicei, dacă vor să ia parte la afacerea asta. Stăruia mai ales asupra primejdiei care îi aștepta.

Firește că toți primiră cu entuziasm – ceea ce era de prevăzut. Căpitanul le dădu ordin să-și ia fiecare revolverele încărcate și granate de gaze cât vor socoti el. În timpul acestor preparative se făcu brusc ziuă, cum se întâmplă la tropice, unde aproape că nu există amurg sau zori.

Farrow orându-i o linie de apărare, lăsând o distanță de zece metri de la un om la altul, apoi porniră cercetările sistematic, începând cu nordul insulei unde jungla era foarte deasă.

Numai aici se puteau ascunde Indienii, căci mai prielnic loc nu era pe tot cuprinsul insulei – dar nici mai primejdios pentru locuitorii ei. Aceasta o știau ei foarte bine, totuși nu pregetară o clipă să se afunde din ce în ce mai adânc în desiș, cu revolverul în mână dreaptă și o granată de gaze în stânga.

George se miră că nu-l vede pe prințul Ghasna și servitorii săi. Să le-o fi luat ei înainte?

Deodată își aduse aminte de Sanja. O lăsaseră singură, toți fiind plecați acum în căutarea străinilor pe cari îi

credeau ascunși aici în junglă. Dar dacă se vor fi aflând în partea opusă, așteptând aproape de locuințele celor de pe insulă să-l vadă îndepărtându-se?

La gândul acesta, George se simți străbătut de un fior de groază. O luă în goană îndărăt, necăjit că nu se gândise nimeni să lase oameni de pază în preajma caselor. Era însă firesc așa, deoarece toți își închipuiau că Indienii se vor ascunde în jungla deasă.

Neliniștea lui creștea pe măsură ce se apropia de locuințele lor. Îl chinuia o presimțire că Sanja lui era amenințată de a mare primejdie. Tânărului îi trecu un junghi prin inimă. Fugea ca nebun pe poteca îngustă, îndărăt spre casă. Trebuia să-l vină în ajutor după cum tatăl ei, prințul Ghasna, alergase în ajutorul lui peste noapte, căci ce s-ar fi ales de el dacă acesta, n-ar fi fost mânat de presimțirea aceea neînțeleasă și n-ar fi pus pe servitorii săi să omoare pe cei doi Indieni străini?

După vreo zece minute de goană ajunsese la marginea junglei și zări cele dintâi case ale insulei. Puterile îl părăseau, groaza aceea disperată îl istovise de tot. Stătu câteva clipe să răsufle, părându-i-se în închipuirea lui înfierbântată că va auzi din moment în moment țipătul de groază al Sanjei. Și iar îl cuprinse spaima. Dar dacă grozăvia se și înfăptuise? Dacă Sanja zăcea acum într-o baltă de sânge, cu inima străbătută de pumnalul unuia din fanaticii aceia străini?

Se apropia, șovăind, de locuința prințului Ghasna. Frumoasa prințesă ar fi trebuit să se arate de mult, căci ea avea obiceiul să se scoale foarte de dimineată. Nu văzu nici fumul ieșind pe coș ca în alte dăți. Așa dar, se petrecuse ceva.

Vru să apese pe clanță, dar un simțimânt neînțeles îl făcu să se oprească. Se dădu repede îndărăt și se apropie de fereastră.

I se păru că aude un zgomot ușor în cameră. Inima aproape încetase să-l mai bată, când văzu că rețeaua de sârmă de la fereastră fusese tăiată. Așa dar, Indienii pătrunseseră înăuntru, poate că opera lor sângeroasă se și săvârșise.

O furie grozavă și o durere cumplită în același timp îi sfâșia pieptul. Chiar dacă sosise prea târziu, va ști să răzbune moartea făpturi dragi, printr-o răzbunare cum nu mai văzuse lumea până acum. Cu o smucitură se înalță în vârful picioarelor și privi în cameră. În clipa următoare se

auziră două împușcături una după alta ca și când ar fi fost trase în același timp.

Tabloul pe care îl avu George înaintea ochilor era înfiorător. Deasupra Sanjei care zăcea nemișcată în pat, stătea cineva aplecat, ținând un pumnal sclipitor în mână. La picioarele ei, un altul arăta cu mâna întinsă spre ea.

Fără să mai pregete o secundă, George trăsesese ca în neștire, fără măcar să ochească. Dar gloanțele sale nimeriră în plin. Amândoi Indieni se prăbușiră fără un țipăt, la pământ, se zbătură câteva clipe, apoi rămaseră nemișcați.

Trecând prin tăietura din rețeaua de sârmă, George sări în odaie. Știa acum că Sanja era salvată, căci ucigașii își găsiseră aici moartea.

Tânăra fată dormea adânc, George înțelese însă îndată, din mirosul care plutea în aer, că nu era un somn natural ci provocat de vreun praf pe care ticăloșii îl împrăstiaseră prin cameră suflându-l prin fereastră. Au așteptat apoi efectul ca să-și pună în aplicare planul lor criminal.

George se încredință mai întâi că Sanja dormea într-adevăr și nu era moartă, apoi se gândi Să scoată trupurile celor doi Indieni afară din casă. Se apucă să târască pe cel dintâi în lungul gangului care se întindea cât ținea casa, dar n-apucă să facă mai mult de patru pași și se întâmplă ceva la care nu s-ar fi așteptat.

Ceva subțirel i se înfășură deodată în jurul gâtului și se simți tras cu atâta putere pe la spate încât crezu că șnurul acela subțire de mătase i-ar fi retezat capul dacă nu-l apuca repede cu mâna.

Gândurile i se zbăteau cu furie în crier. Își aduse aminte de Thug-ii aceia grozavi cad sugrumă oameni în cinstea zeilor lor. Oare aceștia să facă parte din secta asta? Atunci primejdia în care se afla era într-adevăr mai mare ca oricând.

Instinctiv, pe când se prăbușea la pământ, George ridică mâna în care ținea revolverul și trase pe deasupra capului în urma lui. Glonțul țâșni și în clipa următoare se auzi un țipăt, apoi strânsoarea din jurul gâtului slăbi. Dar, până a nu apuca el să se ridice – tocmai se gândea să taie șnurul cu pumnalul Sanjei – un trup greu se lăsă peste el, gheare ca niște clești de fier i se încolăciră în jurul grumazului și-l tăiară răsuflarea. Cu ultimele puteri cari îi mai rămăseseră lovi cu pumnalul de câteva ori în juru-i; auzi iarăși un țipăt, de astădată însă mai slab și

tânguitor. Degetele se descleștară din jurul gâtului. George făcu o efortare să se ridica și văzu lângă el un trup negricios. Îi mai dădu două lovituri de pumnal apoi se simți în sfârșit liber.

Cu mare greu reuși să se scoale în picioare. Văzu că agresorul său era tot un Indian din banda acelora cari vroiau sa-i omoare pe Sanja și pe tatăl ei.

Tânărul răsuflă ușurat. Se uită mai întâi să vadă dacă nu va mai fi rămas vreunul din acești ticăloși pe gang, dar nu mai era nimeni. Trebuia acum să care trupurile afară ca să nu se sperie Sanja când se va deștepta din somn. La zece pași de casă era o porumbiște; târî cadavrele acolo, pe urmă se așeză să se odihnească într-un scaun, pe terasă.

Era foarte obosit, nu numai trupește, ci și sufletește. Trecuse doar printr-atâtea de aseară! Un sentiment de fericire îi umplea inima. Reușise în ultimul moment să-și salveze iubita de la moarte. Tovarășii se vor întoarce în curând fără să fi găsit pe Indieni căci nu se aflau în junglă, după cum credeau ei, ci în preajma casei prințului.

Ce frumoasă și pașnică dimineată! Tânărul clătină capul, gândindu-se că la câțiva metri de el zăceau trei trupuri neînsuflețite, pe când toată firea râdea parcă în soarele dimineții.

Simți deodată o toropeală plăcută în tot trupul. Drept e, că noaptea fusese plină de peripeții cari îl obosiseră ca și lupta de adineauri, dar nu era întâia oară că i se întâmpla așa ceva. Starea asta începu să-l cam neliniștească. Nu era lucru curat la mijloc. Vru să se scoale ca să-și scuture toropeala dar nu se mai putu mișca din loc. Îl cuprinse o spaimă grozavă; se simțea iarăși paralizat de o voință mai tare ca a lui.

Oare unde se afla dușmanul acesta nevăzut? Cine era el? Pleoapele se îngreuiiau din ce în ce. Cu o efortare de neînchipuit se căznea să ție ochii deschiși.

Zări mai întâi o umbră care se târa pe lespezile curate ale terasei. Încercă să ridice mai bine pleoapele, văzu apoi un Indian mărunțel și slab, într-o haină lungă albă. În jurul gâtului purta un șnur subțire cafeniu – lațul acela grozav al zeului Alahadeva, soțul sângeroasei Khali, în cinstea căreia fuseseră sacrificate atâtea vieți omenești.

George simțea că prin lațul acela își va găsi și el moartea căci Indianul îl flutura în mână în timp ce înainta spre el. Ochii acestuia nu aveau puterea acea hipnotică,

paralizatoare a lui Thuga; așa dar toropeala era datorită probabil vreunui praf oarecare.

Tânărul înțelese că sfârșitul se apropie; nu era în stare să opună cea mai mică împotrivire. Indianul întinse mâinile lui noduroase, spre gâtul lui George și rânji sinistru. Mișcările îi erau încete, fără grabă, ca și când ar fi vrut să se bucure de groaza morții din ochii tânărului.

Acesta căută să pară tare, să înfrunte cu bărbăție moartea. Privea pe ucigaș drept în ochii, zicându-și că poate privirile lui vor face pe indian să șovăie. Acesta rânji însă și mai fioros. Își încleșta degetele lui subțiri în jurul grumazului lui George și apăsă încetișor. Pe buzele lui subțiri se ivi un zâmbet de bucurie; părea că suferințele pe cari le va îndura victima din fața lui, îi vor procura o adevărată voluptate.

George se înăbușea, o ceață i se puse pe ochi; îl cuprinse într-adevăr o spaimă grozava, dar nu pentru viața lui, ci la gândul că Sanja zăcea fără nici-o apărare în patul ei. Fără îndoială că Indianul o va sugruma și pe ea.

Deodată răsună o împușcătură. George îl cunoștea bubuitura. Era pistolul enorm al lui Petre. Trupul Indianului se smuci brusc, degetele se încleștară o clipă și mai tare în jurul gâtului sau, dar George văzu gaura din fruntea Indianului din care se scurgea o dâra subțire de sânge; strânsoarea slăbi, Indianul îl privi câteva secunde cu o expresie de uimire în ochi apoi căzu grămadă, la pământ.

— Slavă Domnului cu am sosit la timp! strigă Uriașul, alergând într-un suflet spre George. Bine am făcut că m-am luat după dumneata când te-am văzut rupând-o la fugă încoace. Așa gândeam și eu să nu i se întâmple ceva fetei prințului.

Se ridică de pe scaun, își frecă nițel gâtul înțepenit și întinse pe urmă Uriașului mâna.

— Îți mulțumesc din suflet, Petre, zise el mișcat. Presimțeam eu că Sanja e în primejdie și nu m-am înșelat. Colo în porumbiște sunt cadavrele a trei Indieni cari vroiau s-o omoare. Asta e al patrulea. Mă amețise cu nu știu cu ce dracu și vroia să mă strângă de gât. Sper că acum primejdia a trecut. Alți Indieni nu cred să mai fie pe insulă.

III.

CEL MAI PRIMEJDIOS DINTRE TOTI

— **NICI EU NU CRED**, domnule George, îi dădu cu părerea Uriaşul, dar nu strică să fim cu băgare de seamă. Am văzut doar ce ai dracului sunt ticăloşii ăştia cari ne-au căzut pacoste pe cap. Îmi pare numai rău că am plecat, fiindcă am rărit lanţul din jurul junglei. De nu s-ar strecura vreunul prin spărtură.

— Totuşi nu se poate s-o lăsăm singură pe Sanja. Ia să vedem ce face.

Se strecurară binişor în casă. Frumoasa prinţesă indiană dormea adânc. Nu simţise nimic din cele ce se petrecuseră şi singurul lucru de care se va mira când se va deştepta, va fi poate că a dormit atât de mult.

George vru să facă semn lui Petre să iasă din cameră, dar se opri deodată cu mâna la buze şi ascultă. Se îngălbenise ca ceara la faţă căci auzise un şuiertat – un şuiertat aducător de moarte!

Petre întinse revolverul lui enorm, George însă smuci pumnalul de la brâu, apoi se uitară amândoi cercetător prin cameră. Şuiertatul pe care-l auziseră ei era al unui... şarpe.

Se prea putea ca vreo cobra să fi venit din junglă şi să se fi strecurat în casă, dar nici nu era exclus ca Indienii să fi adus şarpele şi să meargă la sigur că prinţul şi Sanja vor muri chiar dacă ar fi fost ei împiedecaţi de cineva să-l ucidă.

Un şarpe veninos, aţâţat, e tot ce poate fi mai primejdios. După şuiertat se cunoştea bine că aici era vorba într-adevăr de un şarpe cobra, al cărui venin ucide repede şi fără putinţă de scăpare. Târătoarea putea să fie sub vreun scaun, după dulap, sub pat – ceea ce era şi mai grozav.

Dacă ţâşnea brusc din ascunzătoarea ei şi se repezea la cel care o căuta, acesta era pierdut. George şi Petre rămaseră nemişcaţi, numai ochii lor se roteau cu înfrigurare în juru-le. Îşi dădeau seama de primejdia în care se aflau, totuşi nu-şi pierdură cumpătul.

Nu se vedea şi nu se mai auzea nimic. Poate că şarpele stătea şi el la pândă ca să se repeadă ca fulgerul asupra duşmanului şi să-şi înfigă colţii lui veninoşi în trupul său când acesta se va apropia.

George se aplecă binișor ca să se uite sub pat, Șuieratul venise cam dintr-acolo. Nu văzu însă nimic. Șarpele se va fi vârât în vreun ungher.

Deodată a îl auzi pe Petre scoțând un țipăt de groază. Când se ridică de jos, tânărul văzu ochii măriți de spaimă ai Uriășului ațintiți spre patul în care dormea fiica prințului întinsa. Se uită și dânsul într-acolo și simți deodată că-l îngheață sângele în vine.

Lângă chipul drăgălaș al Sanjei văzu limba cu vârfurile ascuțite ale unui cobra negru. Trebuie să fi fost într-adevăr un exemplar neobișnuit, căci ceafa cu semnul lui Brahma pe ea, umflată acum de furie era extraordinar de mare.

Și șarpele stătea aproape lipit de obrazul fetei adormite. George simțea că i se taie răsuflarea la gândul că dacă Sanja ar face o singură mișcare e pierdută. Colții veninoși ai șarpelui s-ar înfige în carnea fragedă și netedă a chipului aceleia încântător. Chiar reușind Petre să nimerească trupul oribilei târătoare, nu era exclus ca în spasmele morții, Șarpele să-și vâre colții în obrazul fetei.

Același gând îi venise pe semne și lui Petre căci șopti lui George:

— Ce e de făcut, domnule George? Nu îndrăznesc să trag, căci mă tem ca lighioana să nu-și înfigă colții în obrazul prințesei.

Lui George îi veni atunci o idee. Văzu pe un scaun rochia albă de mătase a Sanjei. Cu mare băgare de seamă se apropia de scaun, cu ochii ațintiți la șarpe, care ridicase acum capul și-i urmărea mișcările.

George mototoli rochia în mâna stânga și înaintă cu pași mărunți spre vrăjmașul acela cumplit. Șarpele se ridica tot mai mult în pat, pregătindu-se de atac, tocmai ceea ce vroia și George. În chipul acesta, primejdia pentru Sanja scădea.

Trupul șarpelui se legăna încoace și încolo, ochii mici și reci luceau sinistru, plimba limba despicață de colo până colo în gură și ceafa i se umfla tot mai mult. Se vedea bine că șarpele era peste măsură de înfuriat; George bănuia că Indienii aduseseră dinadins, pe cale artificială cobra în starea asta.

Un pas mai avea George de făcut până la patul Sanjei. Petre urmărea scena cu o încordare extraordinară. Ținea pistolul lui enorm pregătit, știind că glonțul nu va da greș. Totuși înțelegea că primejdia pentru Sanja nu era

înlăturată. Planul lui George părea să fie mai sigur, deși primejdia s-ar fi întors acum de partea lui.

Nu-și lua ochii de la șarpe. Îl văzu lăsând nițel capul pe spate, semn că vrea să se repeadă și să muște. Cu o mișcare fulgerătoare George îi întinse rochia mototolită pe care o ținea în mână. Colții plini de venin se înfipseră cu furie în ghemotocul de mătase, și până a nu apuca reptila să muște a doua oară, pumnalul Sanjei reteză cu o hârșitură capul hidos al cobrei.

Tânărul răsuflă ușurat, se aplecă și pipăi pulsul fetei. În clipa aceea ea deschise ochii. Văzând pe George atât de aproape de ea, un zâmbet de adâncă fericire îi însenină fața ei gingașă.

— George... murmură ea; apoi, dându-și seama că trebuie să fie ceva neobișnuit la mijloc, urmă înspăimântată: Ce s-a întâmplat, George, unde e tata?

— La vânătoare în junglă, o liniști el. S-a strecurat un șarpe la voi în casă, până la patul tău. Am reușit să-l omor înainte de-a apuca el să te muște. Scoală și vino după noi afară să-ți spunem ce s-a petrecut. Ieși cu Petre pe terasă, lăsând pe Sanja să se îmbrace. După câteva minute veni și ea.

George îi povesti întâmplarea cu Indienii aceia aruncați de furtună pe insulă. Când pronunță numele Djehan și Thuga, Sanja tresări speriată și strigă:

— Oh, George, atunci eu și tata am fost în mare primejdie. Să știi că nici șarpele n-a ajuns el singur la mine în cameră. George, dragul meu George, presimt că primejdia n-a trecut încă și că moartea pândește în jurul meu.

Tânărul îi povesti că într-adevăr așa a fost, dar că toți patru Indieni au fost înlăturați. Sanja răsuflă ușurată, apoi strânse cu căldură mâna iubitului ei și zise:

— Mi-ai salvat și de astădată viața și nu știu cum să-ți mulțumesc, dragul meu. Inima îmi spune însă, că primejdia nu a trecut încă. Stai, te rog, cu mine, nu mă lăsa singură până ce se va întoarce tata.

Se înțelege de la sine, Sanja, nu plac nici eu nici Petre de lângă tine, exclamă el cu însuflețire.

De abia sfârși vorba și auzi pe terasă un pocnet ca și când s-ar fi spart un glob de sticlă subțire. George sări în picioare, bănuind o nouă primejdie. În clipa aceea se răspândi ca fulgerul un fum verzui care îi învălui pe toți trei ca într-o ceață ușoară.

Tânărul căzu îndărăt pe scaun, pe când Petre se poticni și ajunsese împleticindu-se până la perete unde rămase nemișcat. Îi cuprinse o toropeală care le luă și graiul.

Trebuiau s-aștepte neputincioși cele ce aveau să se întâmple de acum încolo.

Ca din pământ răsări în fata lor un Indian mărunț și subțirel la trup. Chipul lui era frumos, cu trăsături regulate, dar cu o expresie de cruzime și hotărâre. Ochii lui mari și negri ca noaptea păreau acoperiți de un văl; când, însa, privirile lui se opriră la Sanja, vălul acela se sfâșia într-o clipă, din ochi îl țâșni o ură de moarte și un zâmbet de cruzime neînchipuită flutură pe buzele lui subțiri – dar în clipa următoare chipul lui își reluă expresia de mai înainte și ochii se acoperiră iar de vălul acela care părea de nepătruns.

George simți o spaimă care făcu să-l înghețe sângele în vine. Omul acesta părea să fie mai primejdios decât toți ceilalți la un loc. Se arăta foarte calm și stăpân pe sine – deși un vulcan clocotea în pieptul lui – când zise cu glas armonios:

— Domnule, îmi pare cât se poate de rău că v-ați pornit cu toții împotriva noastră. Din nenorocire am venit prea târziu ca să salvez pe ai mei; ne-ați omorât și cobra, după cum văd. Thuga îți spusese doar că ești chemat să ne ajuți. Ai fi căpătat o bună răsplată de la noi, pe când acum va trebui să mori, și dumneata, și toți cei de pe insulă. E drept că sunt singurul care am mai rămas dintr-ai mei, am însă destule mijloace ca să fac să nu mai rămână nici picior de om din câți sunteți aici. Totuși, am putea cădea la înțelegere. Am reușit să mă strecur până aici și am căutat să observ nițel în treacăt ce și cum. Am văzut submarinul și știu că mă aflu pe insula de refugiu a căpitanului Farrow. Mi-am dat îndată seama că tocmai acest, submarin poate fi cea mai bună ascunzătoare pentru divinitatea noastră. Voi vorbi cu căpitanul să caute statuia și după ce o va aduce, vă dăruiesc viața. Dar prințul Ghasna și fiică-sa trebuie să moară.

George vru să protesteze, buzele îi erau însă ca încleștate și nu putu scoate un sunet. Ochii lui exprimau probabil ceea ce gândea, căci Indianul dădu din umeri și urmă:

— Îmi pare rău, crede-mă, îți înțeleg sentimentele, dar n-am ce-ți face. E la mijloc o taină din vremuri străvechi pe care nu ți-o pot încredința. Poate că-ți va fi spus

prințul Ghasna că între familia lui și a mea dăinuiește de generații o ură neîmpăcată. Sunt fiul lui Djehan, merele preot al sectei noastre. Același nume voi purta și eu după moartea lui. Voi lua însă în seamă sentimentele pe cari le ai pentru fiica prințului și te voi scuti s-o vezi murind sub ochii dumitale. A, văd că ți se întorc tovarășii. Să sperăm că tatăl dumitale va cădea la înțelegere cu mine.

Tânărul indian scoase de la brâu un pumnal lung cu tăișul foarte ascuțit și se așeză, înspăimântați când auziră pe Indian strigând de la distanță:

Căpitanul Farrow venea într-adevăr cu prințul Ghasna spre ei. Se opriră amândoi înspăimântați când auziră pe indian strigându-i de la distanță:

După cum vezi, domnule căpitan Farrow, viața fiului dumitale e în mâna mea. La cea mai mică mișcare de atac pe care ai face-o împotriva mea, îi înfig pumnalul în ceafă. Sanja nu poate nici ca să scape de soarta care îi e hărăzită, căci știu să mânuiesc pumnalul cu iuțea fulgerului – după cum știe foarte bine prințul Ghasna. Vreau să-ți fac o propunere, căpitane Farrow, prin care îți poți salva feciorul.

Prințul șopti ceva căpitanului și acesta răspunse cu glas sugrumat de emoție:

— Bine. Pune-ți condițiile, văd că pentru moment ești stăpân pe situație.

— Voi cruța viața fiului dumitale dacă ești dispus să ne ajuți cu submarinul „Dox” să găsim statuia zeului nostru, răspunse calm Indianul. Cuvântul de onoare pe care mi-l vei da ajunge ca fiul dumitale să fie imediat liber.

— Și ce se va întâmpla cu prințul Ghasna și fiica lui? întrebă Farrow.

— Pentru ei nu există scăpare, trebuie să moară, zise cu răceală Indianul. De altminteri, afacerea asta e ceva personal care nu are ce te interesa pe dumneata.

— Te înșeli. Prințul Ghasna și fiica lui sunt oaspeții mei și nu pot primi condițiunile dumitale atâta timp cât le e viața amenințată. Prefer să te văd ucigându-mi copilul sub ochii mei, știind cu în același moment vei cădea și dumneata ciuruit de gloanțele mele, răspunse liniștit în aparentă căpitanul.

— A, la asta nu mă gândeam, zisa cu o amabilitate bizară Indianul. Știu că ești un om de onoare și trebuia să mă aștept. Bine, domnule căpitan, voi cruța și viața

oaspeților dumitale. O să mai am eu prilejul să pun la punct altă dată cearta aceasta de familie. Cât privește gloanțele cu cari mă ameninți, nu mă tem eu de ele. Înainte de-a fi apucat dumneata să ridici arma, m-aș fi ghemuit în spatele fiului dumitale și i-aș fi omorât într-o clipă pe el, pe Sanja și pe uriașul acela de colo. Nici dumneata și tovarășii aceia n-ați fi scăpat de moarte, fii pe pace. Întreabă pe prințul Ghasna dacă mă laud.

Prințul șopti iar ceva căpitanului, apoi strigă:

— Fiu al lui Djehan, știu că e adevărat ceea ce spui, dar mai știu de asemenea că statuia zeului e mai de preț, în momentul de față, decât viața noastră. Am stăruit pe lângă căpitan să se învoiască. Dușmănia dintre noi va rămâne deocamdată doar în sufletele noastre până ce se va găsi statuia, pe urmă însă te voi urmări fără cruțare, fiu al lui Djehan. Pentru a scăpa țara noastră de o vărsare de sânge grozavă, voi nimici statuia, apoi vine rândul răfuielii dintre noi.

Cuvintele acestea sunau ca o amenințare rece, dar înfiorătoare. George simți cum mâna care ținea pumnalul tremura ușor. Tânărul Indian răspunse însă foarte liniștit:

— Bine, așa să fie, prinț Ghasna. Vrea acum căpitanul să-și dea cuvântul de onoare că va căuta statuia zeului nostru și mă va lăsa pe urmă să plec nesupărat cu ea?

— Da. Îți dau cuvântul de onoare, în numele meu și al oamenilor mei, că voi face după cum vrei, dar că voi da pe urma ajutor prințului să-și ajungă scopul.

Și iarăși tremură mâna care ținea pumnalul, totuși Indianul urmă cu o liniște prefăcută:

— Ești liber s-o faci, domnule căpitan, nici eu însă nu voi mai tine atunci seama de nimic. Poate că vei renunța la ideea; sta după ce vei auzi de la prințul Ghasna de ce mijloace puternice dispun. Și-apoi, nu înțeleg ce te amesteci în lucruri cari nu te privesc și cari v-ar pune în primejdie – mai mult încă, v-ar duce la o moarte sigură pe dumneata și tovarășii dumitale. Voi trezi acum pe aceste trei persoane din toropeala lor.

Bagă fără grabă pumnalul îndărăt la cingătoare, în timp ce Farrow se apropia cu prințul și ceilalți de terasă. Indianul scoase din buzunar o cutiuță de lemn, luă din ea un ac subțire și înțepă ușor în braț pe George, Sanja și Petre.

George sări imediat în picioare și Sanja își acoperi fața cu mâinile. Indianul ieși însă foarte calm înaintea

căpitanului. Siguranța pe care o arate, dovedea încrederea pe care și-o punea în cuvântul lui Farrow.

— Când putem pleca, domnule căpitan? Întrebă el. E, cred, în interesul nostru al amândurora să găsim cât mai curând statuia, zise el.

— Peste două ore, răspunsă căpitanul. Până atunci ai destulă vreme să vezi dacă se mai află și alți tovarăși de-ai dumitale pe insulă.

— Sunt singurul care a mai rămas. Cei patru servitori ai mei pe cari îi trimisesem aici, au fost uciși probabil de fiul dumitale.

— Așa și e. Pe trei i-am împușcat cu și pe al patrilea Petre, răspunse George. Sunt colo în porumbiște.

— Să îngropăm mai întâi morții, pe urmă plecăm, hotărî căpitanul. Apoi întrebă în șoaptă pe prinț: O luăm și pe Sanja cu noi, prințe?

— Da. E mai bine s-o am pe lângă mine, răspunse el. Te-aș mai ruga să meargă și servitorul meu cu noi căci va trebui, după ce vei găsi statuia, să părăsim submarinul, deoarece țara mea e amenințată de o nenorocire pe care vreau s-o înlătur neapărat.

— Așadar, vrei neapărat să începi lupta împotriva acestor oameni ciudați? Întrebă Farrow. După cum înțeleg eu, dispun într-adevăr de mijloace foarte puternice. Dar, ți-am mai spus și-ți repet că te voi ajuta, atât pe cât îmi va sta în puteri, împreună cu tovarășii mei.

— Armele lor v-ar birui, făcu grav prințul, eu însă le cunosc și știu și ce le poate face nevătămătoare. Da, am și eu cu ce-i pune cu botul pe labe, fii pe pace. Va vedea Djehan acum de ce sunt eu în stare.

Marinarii săpară în grabă la intrarea în junglă o groapă mare și adâncă în care înmormântară pe cei patru Indieni. Farrow rosti o scurtă rugăciune, apoi se duseră cu toții pe submarin. Tânărul Indian, care nu-și spusese numele, ci numai că e fiul lui Djehan, privise mirat scena care se desfășurase sub ochii săi. La urmă se apropia de căpitan și-i zise:

— Îmi pare rău din suflet, domnule, că împrejurarea ne-a pus față-n față în împrejurări atât de dușmănoase. Admir cavalerismul dumitale care te face să dai onorurile cuvenite până și dușmanului învins.

Farrow se înclină în tăcere. Văzu că tânărul acesta avea o educație aleasă, pe care și-o însușise, probabil, în Anglia, dar, împins de fanatismul său, se ridica împotriva

țării care credea el că-l asuprește poporul. Chiar dacă acum era aliatul sau de nevoie, cu siguranță ca-i va deveni mai târziu cel mai înverșunat dușman în interesul cauzei pentru care lupta. Ceva sinistru pornea de la tânărul acesta atât de bine crescut.

Fiul lui Djehan păru că-l înțelege gândul căci urmă:

— Te-aș mai ruga, domnule căpitan, să-mi dai, dacă se poate, o cabină separată. E în interesul nostru, al tuturor, să ne întâlnim cât mai puțin în timpul călătoriei.

— N-am nimic împotrivă, răspuns? Farrow. Voi vorbi cu fiul meu ca să-ți cedeze cabina lui și el să doarmă împreună cu mine. De altfel, bănuiești dumneata cam pe unde să fie statuia?

— Taifunul ne-a împins de la Malaita direct încoace, va trebui deci să ne îndreptăm într-acolo. În drum se află o mică insulă stearpă pe care cu mare greu am putut-o ocoli. Cotind brusc, statuia a alunecat din pricina smuciturii și s-a rostogolit în apă, chiar aproape de tot de insula.

— Aha, acum știi. Insula s-a ridicat de curând din adânc și nu e încă însemnată pe vreo hartă. Va fi ușor să dăm de statuie.

— Cu atât mai bine. Nu vom fi siliți să rămânem multă vreme împreună, spre mulțumirea dumneavoastră și a mea.

— Dar n-am hotărât încă unde să te debarc cu statuia dumitale. Ai vreo dorință specială în privința asta? Întrebă acum Farrow pe Indian.

— Firește că mai bucuros aș fi fost să debarc undeva în apropiere de Madras, răspunse Indianul, drumul e însă mult prea lung și nu te pot obliga să mă duci până acolo. Oare n-ai vrea totuși s-o faci în schimbul unei sume mai mari?

— Nici nu poate fi vorba de plată. Călătoria până unde spui dumneata ar ține prea mult și ar fi și primejdioasă pentru mine căci tocmai prin părțile acelea mă caută mai de zor autoritățile maritime.

— Atunci m-ai putea debarca pe coasta australiană, de pildă prin apropiere de Brisbane, de unde pot găsi oricând prilej să plec mai departe spre India.

— Așa mai merge. Cu atât mai mult cu cât există locuri potrivite pentru acostare unde nu mă poate vedea nimeni. Am fost adesea prin părțile acelea după târguieli importante.

— Vei avea deci plăcerea să te scapi repede de mine, făcu Indianul, zâmbind. Ne vom întâlni însă apoi pe uscat, dacă prințul are intenția să mă urmărească și dumneata să iei parte la urmărire, după cum mi se pare.

— Tot ce se poate, ba e chiar sigur că așa va fi. Acum, fii bun, te rog și urmează-mă în cabina dumată, încheia căpitanul, ca să scurteze vorba.

IV. ÎN FUNDUL MĂRII.

INDIANUL RAMASE SINGUR în cabina îngustă pe care i-o pusese la dispoziție George. Nu se îndoia o clipă de cuvântul lui Farrow că-l va găsi idolul și-l va debarca pe urmă undeva pe uscat, aproape de Brisbane.

Pe când acesta din urmă îl lăsa de capul lui fără să ia vreo măsură de supraveghere împotriva-i, prințul Ghasna era mai prevăzător. Luase pe Sanja în cabina lui, nu vroia s-o știe dormind singură în apropierea dușmanului său de moarte. George îi luase în taină locul, cu gând să previe vreun eventual atac al Indianului. Dacă fiul lui Djehan călca înțelegerea, nu mai avea nici el obligația să-l cruțe, ci era în dreptul lui să-l doboare cu un glonte.

Indianului i se ducea mâncarea în cabină de către Petre care își luase dinadins această însărcinare, de abia așteptând ca să vadă vreo mișcare suspectă din partea lui și să-l facă de petrecanie.

Drumul până la insulă ținu vreo șase ore. Când submarinul se apropia de ea, se lăsă afund. Farrow vroia să stabilească în apa, cu ajutorul reflectorului, poziția statuii și ca Petre, George și Kard s-o aducă apoi pe vas, prin cămăruța adaptată pentru scufundători la prora.

Întrebă pe Indian cam ce greutate are și acesta îi spuse că nu crede să aibă mai mult de patruzeci până la cincizeci de kilograme. Era deci lesne ca scufundătorii s-o transporte prin apă pe bord.

Căpitanul se bucură când auzi că nu e mai grea, căci altminteri ar fi avut mare bătaie de cap s-o tragă mai întâi în turnul vasului și apoi în interiorul lui.

Aproape de această insulă răsărită de curând era linia de navigație a vapoarelor cari circulau între Australia și arhipelagul Louisiada spre insulele Salomon. Lucrând la suprafața apei, era primejdie să fie zărit de vreun vas

militar australian, al cărui comandant ar fi avut poate curiozitatea să vadă mai de aproape noua insulă pentru a o trece pe hartă, fălindu-se apoi cu descoperirea sa.

În timpul călătoriei, Farrow încercase să afle ceva amănunte asupra rolului acestor mari preoți ai sectei Djehanilor și a familiei Ghasna, dar prințul fusese foarte zgârcit cu răspunsurile. Se prefăcu grăbit și intră în laborator unde se afla doctorul Bertram. Căpitanul știa că aci se lucra cu înfrigurare la niște arme împotriva Indianului, arme tot atât de primejdioase și bizare ca și ale lui.

George aștepta cu nerăbdare să se ducă împreună cu cei doi uriași ai lor să caute statuia, deși prevedea prin asta noi primejdii pentru ei. Poate că Indianul va încerca fa debarcare să pună stăpânire pe submarin, prin mijloacele sale misterioase. Exclus nu era. Avea el probabil niște gaze otrăvitoare cari luau omului voința și-l făceau supus lui ca sub hipnoză.

La gândul acesta îl cuprinse o neliniște grozavă. Se duse să afle ceva în privința asta de la prințul Ghasna. Care se afla acum în cabină cu Sanja. Îl întâmpină cu multă bucurie, căci în graba plecării nici n-avusese timp sa-i mulțumească pentru salvarea Sanjei, despre care aflase de la doctorul Bertram care la rândul lui, o auzise de la Petre.

Tânărul respinse cu modestie mulțumirile și își exprimă temerile în privința Indianului. Dar prințul zise zâmbind:

— Degeaba, dragul meu, mulțumirile mele și ale Sanjei trebuie să le primești fiindcă le meriți, cât privește temerile dumitale, fii fără grijă. Așa m-am gândit și eu că Djehan și fiul său – pe cari îi cunosc prea bine de ce sunt în stare – sunt oameni cari nu se dau îndărăt de la nimic când e vorba să-și ajungă scopul. De aceea am lucrat de zor în laborator cu doctorul Bertram. Am inventat un ser cu care ne vom inocula toți, înainte de-a aduce idolul pe bord. Efectul lui ține douăzeci și patru de ore și cred că în timpul acesta vom fi ajuns la Brisbane. N-are decât să încarce fiul lui Djehan să se servească de gazele lui cât o pofti, nu ne va putea face nimic. Bănuiesc și eu că va arunca, în turnul vasului, unul din globurile lui de sticlă umplute cu gaze, după ce vom fi transportat idolul pe uscat. Ar însemna atunci că a deschis ostilitățile și voi întrebuința împotriva-i un mijloc pe care el nu-l cunoaște

și în zadar va mai aștepta Djehan pe fiul său, acesta nu se va mai întoarce niciodată.

— Cu atât mai bine, zise George. Îmi venise nu știu cum ideea că tânărul va căuta prin gazele lui, hipnotice să ne aibă în puterea lui și să se servească de submarin în lupta împotriva Angliei.

— Fii sigur că va încerca tot ce e cu putință ca să-și ajungă scopul, răspunse grav prințul Ghasna. Eu mă aștept la orice, dar sper să-l zădărnicesc planul. George, dragul meu, noi am trecut împreună prin multe de când ne cunoaștem, cred însă că ceea ce am întâmpinat până acum n-a fost nimic față de ce ne așteaptă. Avem pe bord un ins primejdios care întrupează perfidia ca nimeni altul. Am auzit că dormi în cabina Sanjei. Dumneata, cel dintâi, va trebui să fi inoculat îndată ce vom aduce statuia idolului pe submarin. E aproape sigur că fiul Djehanului va căuta înainte de toate să aibă pe față în puterea lui pentru a avea o armă grozavă împotriva mea.

— Atunci trebuie s-o punem la adăpost, strigă cu însuflețire tânărul. Nu se poate să nu afle el că Sanja stă acum împreună cu dumneata.

— Se înțelege de la sine, dragul meu, recunosc prințul. Deocamdată e numai o bănuială a mea că va încerca încă în drum spre Brisbane ceva, totuși de la el te poți aștepta la orice. Adevărata primejdie vine pe urmă, adică după ce vom debarca statuia pe uscat, îmi pare acum rău că n-am stabilit cu el un interval mai lung până la începerea ostilităților, știu că s-ar fi ținut de cuvânt.

— Poate că nu e timpul pierdut, putem ș-o mai facem. Îi arătăm statuia în fundul mării dar refuzăm s-o aducem pe bord, dacă nu se învoiește cu propunerea noastră.

— Nu se poate. Ar considera înțelegerea dintre noi înlăturată și ar proceda imediat la un atac direct. Suntem siliți să ne ținem de cuvânt, dar să fim cu mare băgare de seamă îndată ce vom transporta idolul pe uscat.

— Așa e, ai dreptate, văd și cu că nu mai putem revenii asupra celor hotărâte. Mă bizui însă pe dumneata ca să împiedici nenorocirile cari ne amenință din partea acestui om periculos.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, crede-mă. Nu e însă exclus ca Djehan și fiul său să fi născocit cine știe ce alte lucruri primejdioase pe cari eu nu le cunosc. De aceea, după ce va fi părăsit acesta cabina dumată, o voi cerceta cu băgare de seamă căci e posibil să fi așezat în ea

cine știe ce mașină infernală sau altceva care să arunce în aer submarinul după ce se va vedea el pe uscat. Dumneata nici nu bănești de ce mijloace se slujesc oamenii aceștia pentru atingerea scopului lor. A, dar mi se pare că am ajuns la insulă, văd că submarinul se lasă la fund.

În același moment, Petre, care căutase pretutindeni pe George, bătu în ușă și întrebă pe prinț dacă tânărul sau stăpân nu se mai află acolo. Îl chema în cabina de la proră. Înainte de-a pleca, prințul Ghasna luă o sticlură cu un lichid roșu, muia vârful unui ac lung și subțire în el, dezveli brațul tânărului și-i făcu o înțepătură în vână.

— Așa, zise el. Acum ești inoculat pentru douăzeci și patru de ore împotriva gazelor ucigătoare de voință. Vorbește cu tatăl dumitale să cheme pe fiul lui Djehan să fie de față la căutarea statuii: eu voi încerca în lipsa lui să cercetez cabina cu amănunțime.

— Fii cu băgare de seamă, se rugă George de prinț. Să nu ți se întâmple ceva, fiindcă atunci am fi pierduți cu toții. Dar, adăugă el cu ochii amenințători, nici el n-ar scăpa. L-ași împușca eu cu mâna mea ca pe un câine turbat.

— Fii fără grijă, dragul meu, ți-am spus doar că-l cunosc mai toate vicleșugurile, mie nu mi se poate întâmpla nimic.

George alergă în cabina de la proră și-l găsi pe tatăl său, care pusese să se dea la o parte tăbliile groase de oțel cari căptușeau geamurile; și acum supraveghea mânăuirea reflectorului. George îi spuse pe scurt temerile exprimate de prinț și intenția lui de-a controla cabina în care stătuse Indianul.

— Bine. Du-te acum de cheamă pe Indian, răspunse căpitanul. Spune-i că el mai bine ca oricine poate să recunoască statuia divinității lui. Să se grăbească însă, deoarece vom fi în curând la fund.

George alergă la cabină și bătu în ușă, apoi intră înăuntru. Văzu pe sinistrul Indian coborând tocmai din hamac. Probabil că nu se simțise bine în timpul călătoriei, ca orice om care se află pentru întâia oară într-un submarin sub apă. „Deci, nu va fi avut timp să-și pună în aplicare vreun plan dăunător” – își zise George.

Fiul lui Djehan se uită mirat la fel, dar când află despre ce e vorba, păru foarte mulțumit. Din mișcările lui sprintene, George înțelese că s-a înșelat când crezuse că șederea în submarin îi făcuse rău și-l cuprinse teama

pentru siguranța prințului. Când va veni să cerceteze cabina.

Indianul era într-adevăr uimit de cele ce vedea, totuși nici-un mușchi de pe fața lui trufașă nu tresări.

Submarinul se lăsase acum la nici un metru, de fundul mării. Reflectoarele luminau până departe, lăsând să se vadă agitația viețuitoarelor cari mișună în adâncul apelor.

— Cam la ce depărtare de insulă vă aflați când a căzut statuia în mare? Întrebă Farrow pe Indian.

— Cred că la vreo sută de metri, răspunse fiul lui Djehan. Dacă ne aflăm aici pe coasta de nord, ar trebui să se zărească statuia. Ați făcut bine că m-ați chemat, domnule căpitan. Ași fi însă de părere ca fiul dumitale și cu tovarășii săi să nu se apropie de statuie, adăugă el, foarte serios.

Farrow îl privi, cu mirare. Pentru ce ar fi primejdios pentru cei trei scafandri să se apropie de statuie? Și apoi, cum ar putea împiedeca primejdia acest fiu al Indiei – dacă există într-adevăr o primejdie?

Indianul păru că i-a înțeles gândul, căci urmă:

— Domnule căpitan, dumneata nu cunoști tainele noastre. Poate că vei vedea acum sub ochii dumitale un lucru pe care nu-l vei putea cuprinde cu mintea. A, uite colo ceva negru, e statuia, strigă el cu glas solemn.

Ochii foarte ageri ai căpitanului nu zăreau însă nimic. De abia, când submarinul ajunsese la cincizeci de metri de locul arătat de Indian, văzu și el un obiect mare, fără nici-o formă.

Dacă era într-adevăr statuia, atunci Indianul mai mult o presimțise; și pe Farrow îl cuprinse un simțământ ciudat alături de omul acesta straniu. Să fi existat oare legături misterioase între el și idolul acela neînsuflețit din fundul apei? Nu, nu, era cu neputință.

Și iarăși mai făcu submarinul vreo cincizeci de metri, apoi Farrow desluși bine statuia. Era o divinitate al cărei chip nu semăna cu nici unul din idolii pe cari îi văzuse prin templele indiene cutrierate de el, sau prin cărți.

Lăsă vasul la pământ lângă statuie. George, Kard și Petre își puseră repede costumele de scafandri în cari se puteau mișca liberi în apă și prin cămăruța adaptată de Hagen la tancurile de balast ieșiră din submarin.

George păși cel dintâi pe prundiș, urmat de tovarășii săi și înainta spre idol. Părea ca le va fi destul de lesne să ridice statuia căci în apă nici nu vor simți greutatea ei, dar

la cinci metri de ea, George avu senzația că are în fața lui o pânză nevăzută. Nu mai putu face un pas, iar idolul era acolo, la cinci metri de el.

Petre și Kard o pățiră la fel. La lumina vie a reflectoarelor se vedeau lămurit la față. Se uitară uluiți unul la altul, ba chiar înspăimântați de-a binelea. Oare ca să fie asta? Pentru, ce nu se puteau apropia de idol?

Petre făcu o efortare extraordinară și mai făcu un pas, apoi începu să se poticnească și veni îndărăt pe spate, George și Kard îl apucară repede de braț și-l traseră înapoi. Trebuia să lupte din răputeri, căci picioarele lui Petre păreau înțepenite într-o mlaștină din care nu-l mai puteau scoate.

George se uită speriat spre geamul submarinului și văzu pe tatăl său, vorbind cu aprindere indianului, pe urmă făcându-i semne disperate să se întoarcă. Dar Petre nu se putea urni din loc. Încerca să se ridice, căzu însă iar grămadă, privind cu spaimă la George.

Acesta, ajutat de Kard, îl luă pe brațe și-l duseră la submarin. Indianul se aplecă peste Petre, care zăcea acum pe podeaua cămăruței pentru scafandri, îl pipăi picioarele, scoase apoi din buzunar un tub de metal cu un lichid incolor, umplu cu el o seringă și-i făcu o injecție în brațul stâng.

Trupul Uriașului se cutremură odată, rămase câteva clipe nemișcat, apoi Petre sări singur în picioare.

— Ce-a fost asta, tată? Întrebă George, încrămenit. Părea că sub pașii și înaintea noastră se întinde o pânză nevăzută și moale ca vata.

Spusese aceste cuvinte în limba germană dar, spre uimirea lor, auziră pe Indian răspunzând în aceeași limbă:

— Credeam că eu voi reuși să îmbinez zeul nostru, văd însă că puterea mea nu a ajuns până la distanța aceea. Trebuie să mă duc eu singur la el. Aș putea avea un costum de scafandru, domnule căpitan?

Farrow se înfioră fără să vrea, pe urmă răspunse cu șovăială:

— Un costum am avea noi, dar nu vei putea suporta presiunea apei fără să fi făcut exerciții de scufundare.

Indianului îi flutură un zâmbet pe buza când răspunse:

— Voința va ține loc da exercițiu, domnule căpitan. Spune, te rog să mi se dea costumul.

— Ce... ce-a fost cu mine? Bâigui Petre care își ridicase în vremea asta coiful de scafandru de pe cap.

Pornisem sa răzbat piedeca aia nevăzută când am simțit ca un curent electric prin trup care m-a dat la pământ. Picioarele mi se înțepeniseră în prundiș parcă aveau rădăcini acolo. Ce sa fi fost asta, domnule...?

— Taina țării noastre, o taină pe care nici-un European nu o poate înțelege, răspunse liniștit Indianul. E puterea zeului nostru. Trebuie să merg și eu cu dumneavoastră, altminteri nu putem ridica statuia de acolo.

— Pe răspunderea dumitale însă, zise căpitanul, înfiorându-se. Îți atrag atenția că na aflăm la șaisprezece metri adâncime și presiunea apei e enormă. Ar trebui mai întâi să te deprinzi treptat.

— Iau asupra mea răspunderea. Cu voință poate omul face orice vrea.

Farrow chemă un marinar și-i porunci să mai aducă un costum de scafandru. Pe când Indianul, care părea destul de îndemânatic, își punea costumul, Farrow îl arată cum funcționează sticlele cu aer, apoi întrebă pe Urias:

— Vrei și tu să te duci, Petre?

— Ba bine că nu! strigă el, indignat. Doar nu l-oi lăsa pe domnul George singur.

— Bine, dragul meu, făcu Farrow, zâmbind mulțumit.

Scufundătorii își puseră coifurile și trecură în cămăruță. În timp ce pompele împingeau apa înăuntru, George era foarte curios sa vadă cum va suporta Indianul presiunea. Grozav s-ar fi bucurat să-l ia dracu pe Indian, ar fi scăpat astfel de el și statuia ar fi rămas în vecii vecilor acolo unde era. Dar Indianului parca că nici nu-i pasă și se mișca în apă cu o ușurință ca și când n-ar fi făcut toată viața lui altceva decât să umble pe sub apă. Și nu numai atât. Indianul acesta părea să aibă într-adevăr puteri magice pe cari nici-un European nu le cunoștea. Petre clătină nedumirit capul când îl văzu înaintând cu pași sprinteni spre idol, la doi metri departe de ei. La aceeași distanță unde îi oprise pe ei peretele acela nevăzut, se opri și el. Rămase câteva momente cu brațele încrucișate pe piept și capul în jos; îl văzură apoi întinzând mâinile ca în implorare spre idei și apa în jurul statuii începu să se coloreze ca și când mâinile Indianului ar fi împrăștiat o ceață roșiatică. Tot mai nelămurită devenea statuia până ce se pierdu cu totul în ceață.

Indianul stătea neclintit înaintea peretelui aceluia de negură în care părea că-și înfipsese brațele. Ceilalți trei

nu se mișcau nici ei, neputând cuprinde cu mintea misterul din fata lor.

Tot mai tare se agitau petele acelea de negură în adâncul mării, ceața se împrăștia repede, se înalță în apă și... pieri.

Indianul încrucișă iar brațele pe piept, se înclină înaintea idolului său, pe urmă se apropia de el. Se înclină iar și puse mâinile pe statuie. Rămase așa câteva clipe, apoi făcu semn însoțitorilor săi să se apropie.

Aceștia veniră, codindu-se. Toată scena care se desfășurase sub ochii lor, ca și Indianul cela ciudat îi impresionase adânc. Se temeau parcă să înainteze.

În sfârșit, George pași cu hotărâre spre el, își aduse aminte de injecția pe care i-o făcuse prințul și-i pieri teama.

Ciudat! Peretele acela nevăzut care-i oprise întâia oară, nu mai exista. Totuși George simți un fior prin trup când văzu chipul monstruos cu ochii de pietre prețioase cari păreau să aibă viață în ei.

Îndemnați de curajul lui, Kard și Petre îl urmară. Se aplecară și ridicară, ajutați de Indian, statuia de jos și porniră cu ea spre submarin. Nu se simțeau însă de fel la largul lor cu idolul acela misterios în brațe, așa că răsuflară ușurați când se văzură scăpați de corvada asta.

V.

LUPTA ÎMPOTRIVA FIULUI LUI DJEHAN.

DUPA CE LEPADARA de pe ei costumele de scafandri, Indianul părea tot atât de liniștit și nepăsător ca și când ar fi venit de la o mică plimbare. Ceilalți însă erau palizi la față și obosiți; iar căpitanul însuși, care văzuse totul prin geam, clătina îngândurat capul.

— Aș putea să vă rog să fie transportată statuia în cabina pe care mi-ai pus-o la dispoziție? Întrebă acum Indianul, politicoș, pe căpitan...

— Cum să nu! Duceți-o, camarazi, ordonă Farrow marinarilor.

După graba cu care fu executat ordinul, se vedea bine că oamenii erau bucuroși să nu mai aibă sub ochi pocitania aceea care le stătea în drum. Deși nu văzură scena petrecută în apa, mormăia, dar și mai mult încă Indianul, ale cărui scamatorii misterioase le dădeau fiori, nu le erau de fel pe plac.

Prințul Ghasna veni și, ruga încet pe căpitan și pe George să-l urmeze în cabina lui. Odată singuri întreba dacă se petrecuse ceva la ridicarea idolului.

George îi povesti întâmplarea care i se păruse într-adevăr ceva cu totul de neînțeles. Ghasna se gândi nițel, pe urmă zise:

— Idolul acesta are mare importanță pentru preoții sectei, căci prin el au o colosală influență asupra poporului. Statuia e astfel întocmită că are curse pentru a o feri de hoți și conține cu siguranță materii otrăvitoare ca prin ele să omoare pe cei găsiți vinovați, socotind pe urma moartea lor ca o pedeapsă a zeului. Presupun că una din aceste materii s-a topit venind în contact cu apa sărată a mării. Trebuie să fi fost o oarecare legătură între ele, care a dat loc unui puternic curent electric. De acolo zidul acela nevăzut și lovitura care l-a paralizat pe Petre când a căutat să treacă prin el cu forța. Fiul lui Djehan a topit probabil cu o contra-otrăvă amestecul acela, urmarea a fost norul de ceață care a dispărut rând gazele au fost neutralizate. Asta e singura explicație.

— Hm, acum se lămurește misterul, răspunse George. Indianul și-a jucat însă de minune rolul, fiindcă, părea într-adevăr că a potolit mânia zeului cu invocațiile lui misterioase.

— Altfel nici n-ar prinde șarlatanul, zisa prințul, zâmbind. Dar acum să venim la ce e mai important. Am descoperit în cabină unele lucruri cari ne pregăteau o moarte cumplită. Sunt încredințat că fiul lui Djehan a făcut într-ascuns vreo instalație grozavă, menită să arunce întreg submarinul în aer, trebuie să cercetez amănunțit cabina, după ce va debarca el. Și acum, căpitane dragă, trimite-mi câte trei oameni pe rând în cabină ca să-l vaccinez împotriva gazelor acelea perfide. N-ar fi rău să începem chiar acum cu dumneata. Efectul durează douăzeci și patru de ore și în vremea asta cred că vom fi ajuns pe coasta Australiei.

Cu siguranță, deoarece vom da viteză maximă la mașini. De abia aștept să mă descotorosesc de acest sinistru fiu al lui Djehan și de idolul lui. Voi rândui însă așa ca să ajungem de abia în revărsatul zorilor. Dacă ar debarca pe întuneric, te pomenești că face vreo drăcovenie împotriva căreia nu ne putem apăra.

— Tocmai ce vroiam să-ți spun. Avem de-a face cu un adversar foarte primejdios. Acum, hai să te vaccinez.

Trebuie să lucrăm repede, altminteri să nu fie prea târziu. Cu gazele lui perfide, vă poate supune pe toți voinței sale și vă silește să-l duceți până în India. Mai mult încă: s-ar putea să rămâneți pentru totdeauna robii lui.

Căpitanul se duse imediat cu prințul în infirmeria submarinului, pe când George rămas cu Sanja care fusese și ea vaccinată. În timp ce vasul se ridica încetisor la suprafața, marinarii fură vaccinați unul după altul.

De abia după văzu pe ultimul din ei pus la adăpost de Indian, Farrow răsuflă ușurat. Scăpase din primejdia de-a fi el și toți ai săi robi pe viață unei secte fanatice care s-ar fi servit de ei pentru scopurile-i criminale.

Se înțelese cu George și Petre ca la cea dintâi încercare pe care o va face Indianul să arunce vreunul din globurile lui cu gaze, să fie imediat împușcat. De aceea sfătui pe fiul său și pe Uriaș să se posteze în apropierea cabinei Indianului și să nu-l slăbească din ochi.

Acesta părea să aibă altceva în gând, căci nu se mișca din cabina lui. George își zicea ca fiul lui Djehan cunoștea pe prințul Ghasna mai de mult și-și va fi închipuit că acesta va inventa o contra-otravă ca să-l zădărnicească planul. Probabil că acum născocea altceva, împotriva căruia prințul să nu poată face nimic.

Să nu-și fi dat tatăl său cuvântul, George n-ar fi pregetat o clipă să-l culce la pământ cu un glonț pe acest Indian periculos. Își aduse însă aminte că și fiul lui Djehan făgăduise să nu întreprindă nimic până nu va debarca împreună cu statuia la țarm. Își va ține el oare cuvântul dat?

Recomandă multă atenție marinarilor cari stăteau de strajă și se duse la tatăl său, care se afla în cabina prințului, să le spună și lor gândurile cari îl frământau.

— Tocmai despre asta vorbeam și eu cu domnul căpitan, zise prințul. Părerea mea e că până ce vom acosta, putem fi fără grija, așa că e de prisos să supraveghem cabina în care stă fiul lui Djehan.

— Ai auzit, George? Făcu Farrow care se încredea în cele spuse de prinț. Du-te în cabina mea și stai liniștit acolo. Încuie ușa și ține revolverul la îndemână în orice caz. Nu m-aș mira să încerce ceva împotriva Sanjei. Pe dumneata, prințe, te urăște doar mai mult și va căuta să-ți facă răul cel mai mare.

— Ai dreptate și de aceea cred că Sanja e cea mai amenințată. Când vom ajunge pe uscat să se ferească pe

cât se poate să o vadă el. Va trebui să se încuie în cabină și să nu iasă cu nici-un preț pe punte. Din nenorocire, nu i-am mai putut supraveghea pe preoții acestei secte de mult timp și vor fi născocit în vremea asta cine știe ce grozăvii pe cari eu nu le cunosc. Nu putem deci face altceva nimic decât să ne îndreptăm toată atenția asupra cabinei în care doarme ea. Voi cerceta cu băgare de seamă cabina înainte de-a debarca el. Spre norocul nostru cam știu eu ce-ar putea să fie. Acum, dragă George, du-te de te culcă, vom avea nevoie de toate puterile noastre la acostare.

Minunatul submarin alunecă ușor pe unde în noaptea senină cu cerul plin de stele. Până la miezul nopții, Rindow fu cel care-l conducea, pe urmă îi luă locul secundul Brun. Nimănui de pe bord nu-i era îndemână știind pe sinistrul Indian cu idolul lui, închis în cabina sa. Nicicând nu le fusese somnul mai agitat marinarilor noștri ca în noaptea aceea.

Jan Brike mai ales, nu-și găsea astâmpăr. El și cu Plundow, timonierul, erau cei mai superstițioși de pe submarin și de când idolul se găsea în cabina lui George își băgaseră în cap că primejdia cea mai mare tot pentru George era. Gerard Plundow fu și el de aceeași părere, așa că amândoi luară hotărârea să ocrotească pe cât se poate pe tânărul fiul căpitanului la care țineau ca la copilul lor.

Când, în zori, se zări coasta Australiei, Jan Brike se urcă pe punte și-și încărcă tunul fără să-l fi însărcinat cineva cu treaba asta. Brun îl lăsă în pace. Știa că nu odată bătrânul tunar scăpase cu tunul lui drag viața tânărului. Și poate că o bombă ar fi cel mai potrivit lucru pentru Indianul acela sinistru cu și mai sinistrul său idol.

Submarinul dibui nițel pâra zări un golf ascuns unde să poată acosta apoi se îndreptă încetinel spre mal.

Se făcuse ziuă de-a binelea când Brun puse să se sune deșteptarea. Acum va debarca în sfârșit Indianul dar în același timp vor începe și ostilitățile. Farrow veni în grabă pe punte și postă în diferite locuri oameni înarmați cu revolvere și granate de gaz. Zâmbi mulțumit când văzu pe Jan Brike lângă tunul sau. Dădu încă odată în grijă marinarilor să fie cu ochii în patru, apoi coborî în interiorul vasului ca să vestească pe Indian că poate debarca. Se încredința însă mai întâi dacă ușa de la cabina

Sanjei e încuiată; chemă afară pe prinț, stătu până ce auzi pe Sanja întorcând cheia în broasca...

.....
.....

Un fum verzui se împrăstia fulgerător pe punte, dar serul vaccinat de prințul Ghasna se dovedi minunat. Când fumul se risipi, oamenii stăteau neclintiți la posturile lor. La un ordin al căpitanului, descurcară o salvă spre tufiș.

Un răs batjocoritor îi răspunse, apoi văzură zburând prin aer un alt glob de sticlă, ceva mai mic decât celelalte. Fu și el nimerit de gloanțe până a nu ajunge pe punte. De data asta, din el ieși un nor gros de un roșu aprins, care părea foarte primejdios.

Aleargă la prinț și spune-i că dușmanul lucrează acum cu alte gaze, roșii, strigă căpitanul fiului sau. Poate că știe el vreun mijloc împotriva lor.

În vreme ce George cobora în fugă scara turnului, Farrow porunci să se tragă iar câteva salve spre tufiș, de asemenea și cât mai multe granate.

Dar iarăși se auzi râsul batjocoritor al Indianului, apoi următoarele cuvinte:

— Lasă, căpitane, cunosc cu gazele inventate de prinț, sunt însă vaccinat împotriva lor, ca și dumneavoastră împotriva alor mele. Fii însă pe pace, tot vă voi birui eu. Poftim!

Cu iuțeala fulgerului zburară din tufiș alte două globuri unul după altul dar și de data asta se sparseră în aer de gloanțele trăgacilor de pe bord.

În clipa aceea apăru prințul aducând cu el două sticlute. Văzu norul acela roșu plutind deasupra apei și clătină îngrijorat capul.

— Vă pândeau o moarte cumplită, zise el căpitanului. Dar de ce nu porniți odată?

— Pentru că vreau să-i vin de hac Indianului și să distrug idolul, răspunse Farrow.

Deodată se auziră câteva țipete de spaimă, căci din norul acela roșu țâșnise alte patru globuri la fel și trei din ele se sparseră pe punte.

Dar în clipa următoare prințul Ghasna aruncă una din sticle peste ele și odată cu fumul roșu izbucni altul galben care înghiți pe cellalt.

Din tufiș urmă un răcnet de furie. Indianul văzu că avea dea face cu un adversar tot atât de tare ca și el.

— Așa? Urlă Indianul, ca turbat. Bine. O sa muriți acum de ceva și mai grozav, ceva împotriva căruia prințul nu poate face nimic. Ve-ți arde de vii, ca niște șoareci în fundul unui vapor în flăcări. Dacă te obligi însă, căpitane Farrow, să mă duci cu statuia la Madras, vei fi scutit de moarte, împreună cu oamenii dumitale. Degeaba trageți, sunt în spatele statuii și gloanțele nu mă pot nimeri. Nu chibzui prea mult ca să nu fie pe urmă, prea târziu. Țin în mână țeava care va aprinde submarinul într-o clipită. Dumneata, tovarăși dumitale, până și pereții de oțel ai vasului dumitale vor lua foc. Ți-ar plăcea un astfel de sfârșit, prea stimate și admirate, căpitan Farrow? Eu nu glumesc; întreabă pe prințul Ghasna care mă cunoaște mai bine. Hai, spune repede, primești sau nu, propunerea mea? Chiar și în submarinul dumitale vă pândește moartea, căci am avut eu grijă să rânduiesc și acolo ce vă poate nimici.

— Fiul al lui Djehan, strigă prințul, am îndepărtat eu din cabină cele opt curse pe cari le-ai pus, așa că amenințarea nu mai are nici-un rost.

— Ha, ha, sunt zece nu opt; pe cele doua nu le-ai găsit! Râse ca un nebun Indianul.

— Zece zici? Bine că mi-ai spus. Le-am găsit și pe ele, dar am vrut să aflu dacă mai sunt și altele.

— Așa? Felicitările mele, prinț Ghasna. Ești într-adevăr un adversar primejdios, răspunse Indianul. Dar focul pe care îl voi arunca eu acum pe vas, nu-l vei putea stinge. Mă cunoști și ști că eu nu ameninț în zadar. Ți-o voi dovedi îndată.

Se auzi în tufiș o pocnitură înăbușită, apoi o vâlvătaie zbură în aer și căzu pe apă, la vreo cincizeci de metri de submarin. În clipa următoare se răspândi pe apă un foc ciudat a cărui văpaie plutea înăbușitor deasupra punții vasului.

Cei de pe submarin se înfiorară de groază, înțelegeau și ei că într-adevăr focul acela sinistru ar putea topi până și oțelul vasului.

— Ei, ce zici, mă crezi acum? Se auzi iar glasul Indianului. Iți dau un minut de gândire, căpitane Farrow. Dacă nici după răgazul asta nu te hotărăști, sunteți pierduți.

Farrow nu știa ce să facă. Se uita întrebător la prinț. Acesta înălță din umeri și zise:

— Nu cunosc din ce e alcătuit focul acesta, deci nici cu ce îl putem zădărnici. Cred, domnule căpitan, că trebuie să-i faci pe voie nemernicului și să-l duci la Madras. Pune-i însă condiția ca să înceteze cu desăvârșire ostilitățile.

— Camarazi, strigă atunci Farrow, nu ne rămâne altceva de făcut, trebuie să împlinim vrerea adversarului nostru, altminteri suntem sortiți să ardem de vii.

— Ei ași! Făcu Jan Brike foarte liniștit, lasă-mă și pe mine să-l spun o vorbuliță ăluia de colo, domnule căpitan.

Bătrânul tunar întrebasese adineauri pe Petre în șoaptă:

— Măi Petre, poți tu sa-mi spui locul unde ați așezat momâia aia a Indianului?

— Da, răspunse Uriașul, mirat. Vezi tu copacul ăla pipernicit care se zărește dintre tufe? Taman lângă el pe dreapta am pus noi statuia.

Tunarul nu mai zise nimic, ci își potrivi numai gura tunului într-acolo și se apucă să-l spună Indianului „vorbulița”.

O bubuitură grozavă sfâșia văzduhul, urmată de şuieratul bombei care se sparse în aer. Cu o siguranță neînchipuită tunarul nimerise ținta. Un răcnet de moarte întrecu aproape detunătura și din tufiș se ridică un fum gros în mii de culori. Văpaia aceea grozavă care ardea și acum aproape de submarin se împrăștia și acolo. Iarăși un răcnet și mai grozav, care nu mai avea nimic omenesc în el, apoi... se făcu tăcere. Nu se mai auzea decât pâruiul și trosnetul focului aceluia sinistru.

— Mașina înapoi! Cu toată viteza! Strigă căpitanul, căci flacăra era acum tot mai aproape de submarin.

Vasul se îndreptă în grabă spre ieșirea din golf. Flăcările trebuie să se fi văzut până departe.

Bubuiturile trebuie să se fi auzit și se așteptau ca în curând să atragă atenția locuitorilor de pe coastă.

Când vasul fu iar în larg, căpitanul se duse la Brike care își curăța de zor tunul.

— Jan, îi zise el, mișcat, ar trebui să te cert că ai tras fără ordinul meu, dar n-o fac; dimpotrivă, îți mulțumesc din adâncul sufletului pentru fapta ta. Nu ne-ai salvat numai pe noi, ci ai înlăturat o mare primejdie pentru omenire. Bravo, Jan, sunt mândru de tine.

Bătrânul se scărpină stânjenit în cap când camarazii săi izbucniră într-un „ura, să trăiască tunarul nostru!” care

răsună până departe. După ce se făcu liniște, zise încurcat:

— Păi... să vedeți, domnule căpitan, nu mie aveți să-mi mulțumiți, că doar n-am făcut cine știe ce ispravă. Tunul, săracul, el e ăl care a „vorbit”, nu eu.

Dacă nu-l făceai tu „să vorbească” la timp, acum am fi fost toți arși de vii. Asta a fost într-adevăr una din cele mai grozave aventuri pe cari le-am avut vreodată. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că există oameni atât de răi și primejdioși în fanatismul lor.

— Jan Brike, adăugă prințul Ghasna, a făcut Angliei și poporului indian un serviciu de neprețuit. Da, că fiul lui Djehan ar fi reușit să se întoarcă în țară cu statuia zeului lor, ar fi urmat un măcel grozav. Poate că India s-ar fi eliberat, dar nici jumătate din populația ei n-ar mai fi rămas în viață. Voi pune la curent pe guvernator cu cele întâmplate și cred că Anglia va ști să recunoască serviciul pe care i l-a adus tunarul Jan Brike de pe submarinul „Dox “-ul căpitanului Farrow.

— Cam, atât de mare a fost în realitate primejdia? Întrebă Farrow, cu mirare. Atunci trebuie să fiu și mai recunoscător lui Jan Brike al meu.

— Adevărat ca erau zece curse în cabina mea? Întrebă acum George pe prinț.

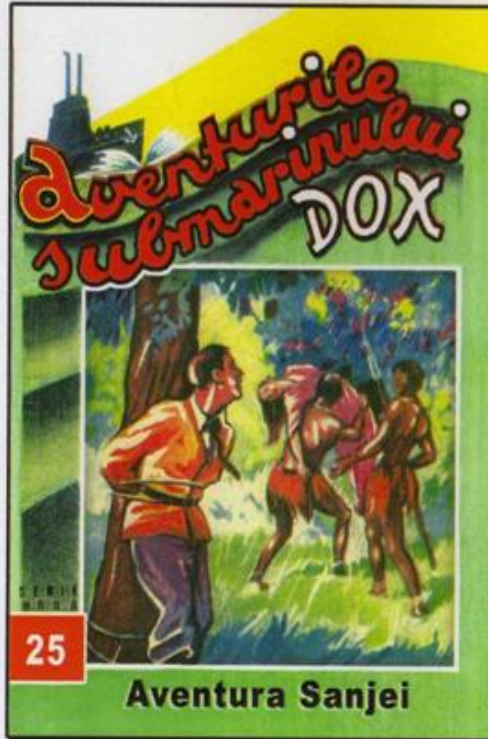
— Da, dragul meu, una mai grozavă decât alta. Cea din urmă ne-ar fi dus pe toți la fund îndată ce ne-am fi lăsat în apă.

Ah, India, India... murmură tânărul cu ochii pierduți în zare. Țară minunată și încântătoare, cea mai frumoasă poate din câte există pe pământ, dar și cea mai grozavă prin tainele ei pe cari nimeni nu le va putea pătrunde vreodată...

În românește de **LIA HARȘU**.

Sfârșitul volumului: Idolul indian.

**In Numărul
următor:**



aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

